

SF støtter naturligvis forslaget, da det jo er helt i forlængelse af den aftale, som vi dels indgik med partierne bag det nationale kompromis og Edinburgh-Afgørelsen. Skal vi have EU til at blive et folkeligt projekt, er det absolut nødvendigt, at subsidiaritetsprincippet fortolkes som et nærhedsprincip, samt at Kommissionen afholder sig fra at lovgive på den detaljerede måde, som den stadig væk finder på.

Kommissionen *må* nu forstå, at det handler om det mindst indgribende initiativ, hver gang der er en valgmulighed, og starter man en lovgivningsproces, skal det være i form af overordnede principper frem for detaljer. Men samtidig skal vi jo passe på at gå på to ben, vi skal jo passe på, at miljøinitiativer om grænseoverskridende problemer ikke afvises netop med henvisning til nærhedsprincippet.

Det er SF's projekt med EU, at det skal bevares. Hvis det er sådan, at Kommissionen og de lovgivende myndigheder i øvrigt i EU ikke forstår, at der skal andre boller på suppen, der skal andre måder at lovgive på end den detaljerede måde, man gør det på, så falder det sammen, så får vi ikke den udvidelse af EU, som vi har ambitioner om, så bliver det ét stort rod, og det synes SF ikke er nogen specielt god idé.

Bjørn Elmquist (RV):

Lad mig starte med at sige, at vi i Det Radikale Venstre mener, at der er masser af grunde til at kritisere EU-samarbejdet for den manglende subsidiaritet eller nærhed og det manglende demokrati. Her har vi ikke holdt os tilbage, og det er der mange andre der heller ikke har. Så langt, så godt.

Man kan sige, at i den forstand er dele af Enhedslistens analyse på linje med vores opfattelse af det, men det, som er specielt, er jo, at vi nu har nogle muligheder for en fremadrettet aktion, og at vi kan konstatere både ved denne debat og ved debatter i Europaudvalget og i offentligheden generelt, at der jo heldigvis igen er meget stor enighed og meget stor opbakning om regeringens forhandlingslinje til regeringskonferencen: At der skal gives mere indhold, mere reelt indhold til kravet om subsidiaritet.

Det fører mig så ind på terminologien, for det er måske rigtigt nok, hvad der står i bemærkningerne til forslaget, at prøver man at oversætte subsidiaritet til mere forståeligt dansk, er nærhed ikke det mest rammende, det er ikke det mest adækvate udtryk på dansk.

Omvendt ligger der nogle signaler i, at vi har valgt – og jeg har været med til det i 1980'erne, da vi drøftede det her i de første faser – at pege på ordet nærhed, og det ville da være fint, om vi måske også efterhånden internationalt, i de forskellige anvendelser rundt omkring i landene, kunne få erstattet udtrykket subsidiaritet med noget, der mere direkte svarer til nærhed.

At vi alle sammen bruger nærhed i det danske Folketing og i den danske debat hænger jo sammen med, at deri ligger der klar angivelse af, hvad det er, vi vil med det, og at det ikke bare er en overtagelse af den katolske tros socialpolitik, for det er vel derfra og vel egentlig dér, det har mest indhold.

Så jeg synes ikke, vi skal udskifte ordet nærhed, men vi skal arbejde på under denne regeringskonference at give ordet nærhed et reelt indhold, og det er der masser af muligheder for. Der er en del modeller på banen – eller på bordet, vil jeg snarere sige, det er nok mere præcist – og så er det om dels at finde ud af, hvad for en af dem vi helst vil have, og hvad for en der så bedst kan leve op til de ønsker, som vi meget bredt nærer, både i Folketinget og i den danske offentlighed, og så derefter arbejde for, at vi kan få stor opbakning til det. Det skal så være mit sidste ord i denne forbindelse.

Danmark står heldigvis heller ikke alene med dette synspunkt. Det er muligt, at mange føler, at vi en overgang stod ganske alene, men det er en tanke, der vinder frem, og det er en erkendelse, som måske i nogle lande er smertelig, men som i hvert fald er voksende: at hvis ikke man får givet det her begreb et reelt indhold og ikke bare lader det forblive ved skåltaler og præambler, og hvad ved jeg, men lægger det ind i artiklerne, operative artikler, der har et egentligt rugbrødsindhold, så kommer man ingen vegne, og så er EU-samarbejdets ambitioner dømt til at mislykkes.

Så det er da godt, at Enhedslisten vil være med til at prøve at give EU-samarbejdet realistiske udviklingsmuligheder. Tak for det.

Niels Højland (FP):

Jeg vil ikke kritisere Enhedslisten for det foreliggende forslag. Det hele er et spørgsmål om folkestyre og demokrati; det er noget af det, vi har lang tradition for her i den nordlige del af Europa.

Spørgsmålet er jo med det nærhedsprincip, om befolkningen føler, at de har nogen indflydelse, om der er det nærhedsprincip, som man